

ИСАБЕЛ АЛИЕНДЕ РАЗКАЖИ МИ

Превод от испански: Самул Франсес, 1996

chitanka.info

Ти сваляше колана от кръста си, изтръгваше сандалите си, захвърляше в ъгъла широката си пола — памучна, ако не се лъжа — и разпускаше възела, който държеше косата ти на опашка. Смееше се, а кожата ти беше настръхнала. Бяхме толкова близо един до друг, че не можехме да се видим, погълнати и двамата от този нетърпящ отлагане ритуал, обгърнати от топлината и аромата, който излъчвахме заедно. Проправях си път през твоите пътеки, с ръце върху изопнатата ти снага, а и твоите бяха нетърпеливи. Ти се плъзгаше, обхождаше ме, катереше се по мен, обгръщаше ме със силните си нозе, шепнеше ми хиляди пъти „ела“ с устни върху моите. В сублимния момент се вглеждахме един в друг, напълно самотни, потънали всеки в своята изгаряща пропаст, но скоро оживявахме в отвъдната страна на огъня, за да се открием отново, прегърнати в безпорядъка на възглавниците под белия балдахин. Отдръпвах косите ти, за да виждам очите. Понякога ти сядаше до мен със свити нозе, с копринения си шал върху едното рамо, в тишината на нощта, която тепърва започваше. Така те помня — в спокойствие.

Ти мислиш с думи, за теб речта е безкрайна нишка, която плетеш, сякаш животът се ражда от разказа. Аз пък мисля чрез образите, застинали върху една снимка. Но тя не е запечатана върху фотографската плака, а сякаш е нарисувана с четчица, един детайлен и съвършен спомен, с меки черти и топли цветове, ренесансов образ, намерение, уловено върху зърнеца хартия или платно. Това е пророчески миг, цялото наше съществуване, всичко преживяно и предстоящо — цели епохи едновременно, без начало и без край. Гледам от разстояние тази рисунка, на която виждам и себе си. Аз съм и зрител, и действащо лице. Там съм в полумрака, забулен в мъглата на прозирната завеса.

Зная, че съм аз, но зная също, че съм онзи, който наблюдава отвън. Зная какво чувства човекът, изобразен върху разхвърляното легло в стая с тъмни греди и с таван като в катедрала, където сцената прилича на фрагмент от древна церемония. Аз съм там заедно с теб, но и тук, самотен, в друг миг на съзнанието. На снимката двамата отмарят, след като са се любили, с лъщяща от влагата кожа. Мъжът е с притворени очи, с ръка на гърдите, а другата е върху бедрото ѝ в интимно съучастие. За мен този образ е вечен и повтарящ се, нищо не се променя, винаги същата блажена усмивка на мъжа, винаги същата

отпуснатост на жената, същите гънки на чаршафите и сенчести ъгли на стаята, светлината на лампата гали винаги под един и същ ъгъл гърдите и скулите ѝ, коприненият ѝ шал и тъмните ѝ коси се спускат все тъй нежно.

Всеки път, когато си мисля за теб, те виждам така, виждам двама ни, съхранени завинаги върху това платно, неуязвими за разрухата на отслабващата памет. Дълго мога да се наслаждавам на изобразената сцена, докато усетя, че прониквам в самото ѝ пластическо пространство, и вече не съм наблюдателят, а мъжът, легнал до тази жена. Тогава симетричният покой на картината се разчупва и чувам съвсем наблизо нашите гласове.

— Разкажи ми една приказка — промълвявам.

— Каква да бъде?

— Разкажи ми една приказка, която не си разказвала никому.

Ролф Карле

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.